

עלון קיבוץ נירים

גיליון מספר 711 פברואר 2017 שבת תשע"ז

טיול ט"ו בשבט

צילום: נמרוד חפץ

דבר העורכת

חורף, טו בשבט, גשם הגשם שמזכיר לנו דובון שהאגדות עליו ועל הגשם רבות מני ספור ונזכור אותו בעלון הזה. ניפגש עם נקלטים חדשים יותר מוכרים ופחות מוכרים ונקרא סיפורי חברים. עלון של חורף של דרום אדום של שיגרה טובה וראויה. בתקווה לעוד גשם שירד כי החיטה בשדות זקוקה לכל טיפה עכשיו.

גשם גשם בא סוף סוף!
טיף-טיף-טיף וטוף-טוף-טוף!
בא הגשם גשם טוב,
כה קריר וכה רטב.

גשם גשם גשם גשם
מי הרטיב אותך כל כך?
טיף-טיף-טוף וטוף-טוף-טיף!
מי אותך כל כך הרטיב? אנדה אמיר

תמונת החודש

מטפלים באנטנות שעל המגדל

איך זה להיות עץ?

דתיה בן-דוד

"ולא מתחשק לך לפעמים ללכת לבקר חברים
או לראות מה נשמע במקומות אחרים?"
"אין לי כל צורך לנווד ולנוע.
ציפורים מזמרות לי באופן קבוע
פרפרים לי נושקים, מלטפת הרוח
ולנגד עיני כל האופק פתוח."

"ובלילה כשכולם ישנים - אז מה?"
"בלילה אני מאזין לדממה
ושומע
איך נושמת האדמה
איך פרות מבשילים
איך יורדים הטללים
ובתוך ענפי ישנים גוזלים ואני שומר על שנתם."
"אני אוהב אותך עץ" - אמרתי
והלכתי אל גני
ונטעתי לי עץ מול חלוני.

פעם שאלתי עץ -
"עץ, איך זה להיות עץ?"
"אתה ודאי מתלוצץ" - אמר העץ.
"לא ולא", אמרתי - "ברצינות גמורה,
זה טוב או רע?"
"רע?" תמה העץ. "מדוע?"
"ולא אכפת לך שאתה תקוע כל השבוע?"
"אינני תקוע, אני הרי נטוע"

ט"ו בשבט כחג הנטיעות ושמירת הטבע
עם תחילת העליות לארץ ישראל וחידוש ההתיישבות
והישוב ראו ראשי הישוב את ט"ו בשבט כחג המתאים ביותר
לקיים בו את מצוות נטיעת הארץ.
בשנת 1908, הכריזה הסתדרות המורים והגננות בארץ
ישראל על ט"ו בשבט כחג הנטיעות. הרעיון קיבל את אישור
מוסדות התנועה הציונית ומנהג הנטיעות התקבל בכל
מוסדות החינוך העבריים והתבצע באמצעות והקן הקיימת
לישראל (קק"ל).

ט"ו בשבט כחכ שמירת הטבע.
הממד הזה התווסף יחד עם הצורך הכללי לשמור על הטבע
ומשאביו, נושא שהעולם כולו עוסק בו באינטנסיביות ובתי
הספר עוסקים בו לאורך כל השנה. בישראל גופים ומוסדות
העוסקים בהגנה על החי והצומח, כגון החברה להגנת הטבע
ורשות שמורות הטבע, יחד עם משרד החינוך, הכריזו על
ט"ו בשבט כחג שמירת הטבע וככזה ישנה התייחסות רחבה
לנושאי שמירה על הטבע, מחזור ושימור במהלך החג.

אירית

ההיסטוריה של השותלים

בקהילות ספרד לא ציינו את ט"ו בשבט עד המאה ה-17, אז
חל שינוי מוחלט באופן ההתייחסות לחג. רבי בנימין הלוי
מצפת כתב בספרו "חמדת ימים" תיאור כיצד ראוי לציין
את ט"ו בשבט. הוא תיקן תיקון מיוחד ליום זה, ובו סדר ט"ו
בשבט: "סעודה שבה נאכלים 30 מיני פירות מפירות ארץ
ישראל, נאמרות ברכות ותפילות על כל פרי ונקראים פסוקים
מהתנ"ך, מהמשנה ומספר הזוהר.. הספר יצר מסגרת דומה
לציון החג בכל הקהילות.
על פי עדויות, בקרב יהודי אשכנז נהגו להרבות באכילת
פירות ארץ ישראל בט"ו בשבט ובירכו ברכת שהחיינו על
הפירות.

סדר ט"ו בשבט כיום - שותים ארבע כוסות יין סמליות
בעדות שונות התקבלה מסורת של ארוחה חגיגית בט"ו
בשבט. ארוחה זו, המכונה "סדר ט"ו בשבט", מבוססת
בעיקר על פירות האילן ותוצריו. הסדר עוסק בלימוד קטעים
נבחרים ובאמירת פסוקים שעוסקים בעץ, בפרי העץ ובקשר
שבין תחיית הטבע לתחיית העם.
את הסדר מלווה שתיית 4 כוסות יין, כאשר כל כוס היא סמל
לפניו המשתנות של היקום.

כוס ראשונה: כוס יין לבן - מסמל את הטבע הרדום, מברכים
ואוכלים חיטה, זית, תמר וגפן (ענבים).
כוס שנייה: ובה יין לבן עם מעט יין אדום מסמלת את הטבע
המתעורר לצמיחה ולפוריות, ואוכלים תאנה, רימון, אתרוג
ותפוח.

כוס שלישית: ובה חצי יין לבן וחצי יין אדום מסמלת את
המאבק הקיים בטבע בין ימות הגשמים לימות החמה,
ואוכלים אגוזים, שקדים, חרובים ואגסים.
כוס רביעית: יין אדום - מסמלת את התגברות ימות החמה,
התעוררות העצים וכניסתם לתקופת הצמיחה והפריון.

מה לעשות בבניין המרכזי? / אירית חפץ

היו תכניות חגיגות ופינינו בכיף את חדר האוכל הישן כדי לחזור לזה המשופץ, עם המועדון בקומת הקרקע והכלבו איפה שהיה המטבח... בינתיים הכל מתעכב. "מה צריך לעשות", שאלנו את חברי הקיבוץ

ברק לנל - יש להפוך את המקום למקום מפגש, למקום בו מתנהלים אירועי התרבות. מקום שיתאפשר לקיים בו גם אירועים פרטיים וגם אירועים ציבוריים. עם כל האבזור המתאים לזמננו.

ניב דומני - גאימבורי ענק ומועדון קטן לשמחת כולנו.

נעמה חרמוני - הכי חשוב לא להרוס ולהקים במבנה הקיים מועדון לחבר ואולם מפגשים ציבורי.

ערן רז - חדר אוכל קטן, מקום מפגש, מועדון וכל בו. משהו שיחיה את הרוח הקיבוצית מחדש. זה חסר אין מקום כזה כרגע וחייבים להפעים רוח קיבוצית מחדשת.

רוני גיטר - בנין חדר האוכל צריך לחזור ולהיות בראש ובראשונה חדר אוכל. זה היה ייעודו הראשון והוא צריך לשמש ככזה. לא יכול להיות שבמרכז הקיבוץ יעמוד פיל לבן הוא צריך לחזור לייעודו המקורי כשלצד חדר האוכל טוב יהיה עם יהיה גם מועדון לחבר.

באמצע גן השבילים המתפצלים עומד בנין. כל הדרכים מובילות אליו והוא לב ליבו של הקיבוץ.

פעם בימים רחוקים שימש הבנין כחדר אוכל עם מטבח, הומה בחברים ואנשים. הוא היה מקום מפגש לאירועים, חלקם פרטיים (החתונה שלנו פתחה את חדר האוכל) וכמובן מקום ההתרחשות של הרבה מאוד אירועים קיבוציים. חגים, הופעות, הצגות, שיחות קיבוץ סוערות ועוד ועוד ועוד.

כיום הוא פיל לבן מלוכלך שמעלה מגוון זיכרונות ומאפשר מקום גידול לחולדות.

מה לעשות בבית המרכזי הזה. יצאנו

במשאל רחוב קצר והרי התשובות לפניכם.

דבי לבאן - הכי חשוב זה לא להרוס את המבנה אלה להשתמש בו. הדברים שהוא צריך להכיל על פי מידת החשיבות הם: מועדון, אולם כנסים, גם לכנסים משפחתיים וגם לכנסים קיבוציים מכל הסוגים.

חדר אוכל, מועדון ציק כל בו. הבנין צריך לחזור ולהיות מרכז הקיבוץ.

אמיר - אורח לרגע ומרכז משק - מאחר והמבנה לא פונקציונאלי להרוס ולבנות מבנה פונקציונאלי למועדון. להשאיר את חדר האוכל בקומנה ולציידה להעביר את הכל בו.

דבי לבאן

הכי חשוב זה לא להרוס

אמיר פרכטמן
להרוס ולבנות

ניב דומני
גאימבורי ענק

נעמה חרמוני
הכי חשוב לא להרוס

ערן רז
משהו שיחיה את הרוח הקיבוצית מחדש

רוני גיטר
לחזור לייעודו המקורי

דרורה כוכבי - יש להקים מועדון בקומת הקרקע על פי התוכנית שהוצעה לקיבוץ את הקומה העליונה (שטח חדר האוכל) יש לשפץ לאולם קהילתי למופעים ואירועים. יש לבנות שני ממדים ומעלית. זה מה שצריך להיות במבנה הציבור המרכזי. את השטח מסביב למועדון עם אמפי לא לעשות בשלב זה.

פרויקה - יש להרוס את המבנה המרכזי ולהעמיס אותו על שופל. במקומו להקים מועדון לקיבוץ מועדון לחבר כפי שהיה שמלווה את החבר מהלידה, כי בו עושים ברית מילה, וקבלת פנים לתינוקות שנולדו, שם מציינים בר מצווה, וחתונות גם עם באירוע קיבוצי לאחר החתונה. שם ציינו את הגיוס לצבא ואת ימי ההולדת של אלו שהגיעו לגבורות. ושם הושם הארון לפני ההלוויה. למועדון לחבר מסוג זה אנחנו זקוקים.

אדל - בבניין המרכזי שאסור בשום פנים להרוס אותו משום שהוא הלב הפועם שלנו. בבניין צריך להקים חדר אוכל, מועדון וכל בו ולא לשכוח שזה מרכז הקיבוץ וכך הוא צריך להישאר.

מוסה דובדבני: צריך בנין מרכזי על מנת שנחזור להיות קיבוץ. צריך מקום לשבת

ואולי יהיה לנו כיף לשבת אחד עם השני. עם לא עושים זאת יש לקחת את הכסף שיועד למטרה זאת ולחלק אותו לחברים.

רותי - צריך להעביר את הכל בו הבנין מט ליפול מלא סדקים עם מערכת חשמל לא ראויה כדאי להעביר את הכל בו לבנין המרכזי.

לילך אנקר נפתליהו - אני רוצה שבמבנה המרכזי יחזירו בחזרה את חדר האוכל ושנאשים יגיעו כמו פעם, כולם והילדים ישחקו למטה בימי שישי והזקנים יצעקו עליהם שהם חוסמים את הדרך ואין אפשרות לעבור. שיעשו שם קפה קייף. שזה יהיה מקום המפגש המרכזי עם לוח המודעות הגדול שכל מוגעה בו כל החברים רואים.

אלו היו החברים ששאלנו. אין ספק שעולה בעוצמה רבה מהשאלון כי אנחנו זקוקים במרכז מלא פעילות, שיחזיר את הרוח הקיבוצית. מרכז שהוא הלב הפועם שלנו.

ומותר לי להוסיף. יותר מדי זמן אנחנו מחוברים למכונת לב ראה והנשמה הגיע הזמן לאפשר ללב לפעום מחדש.

לילך אנקר
נפתליהו
שזה יהיה
מקום המפגש
המרכזי

דרורה כוכבי
אולם קהילתי
למופעים
ואירועים

פרויקה
להקים מועדון
לקיבוץ

אדל
לא לשכוח שזה
מרכז הקיבוץ

מוסה דובדבני
מקום לשבת
ואולי יהיה לנו
כיף לשבת
אחד עם השני.

רותי וולף
להעביר אליו
את הכל בו

על הפסים / ראיון עם תמיר אבן צור ברגע שאמרו מה יקבל כל אחד הבנתי שזה לא זה ויצאתי ללמוד חשמל

עבדתי עד תקופת התמחור של מקומות העבודה. ברגע שאמרו מה יקבל כל אחד הבנתי שזה לא זה ויצאתי ללמוד חשמל.

למדתי במכללת עתיד בבאר שבע שלוש פעמים בשבוע במשך כשנתיים וחצי.

זה לא פשוט לנסוע אחרי העבודה ולחזור בעשר וחצי הביתה.

סיימתי את הלימודים ותוך זמן קצר יחסית התחלתי לעבוד כחשמלאי בחברה קבלנית הנותנת שירותים לרכבת ישראל. החברה של גנדר חברה ותקשורת שעובדת תחת חברת טוולס שנותנת שרותי חשמל לרכבת. זאת חברה בינלאומית שנותנת בארופה שרותי חשמל לרכבות ואנחנו השלוחה הישראלית שלה.

העבודה שלי היא לתחזק את התקלות במערכת. תחזוקה מונעת ופתרון בעיות במערכת למשל לשים גרזי על מסוטים שמזיזים את הפסים ימינה ושמאלה. טיפול בכל המנורות והרמזורים, סימנור, רמזורי הרכבת. בסימנור נמצאת רוב העבודה. יש לנו יותר מ-500 במרחב.

שבוע העבודה שלי הוא עבודה במשמרות שבוע בוקר משש עד שלוש ושבוע משמרת שניה משלוש עד אחת עשרה בלילה. ושבוע לילה מאחת עשרה ועד שש בבוקר. יש גם עבודה ביום שישי וכשיש תקלות גם בשבת. העבודה היא מרכזית בחיי יוצאים בחושך וחוזרים בחושך.

המרכז שלנו בקרית גת והוא אחד משלשת מרכזי התחזוקה של החברה בקרית גת בלוד ובתל אביב. זהו מרחב ענק מהרצליה ועד דימונה.

תמיר מתקשה להחליט כי קשה עדיין ליצב את ההוצאות המשפחתיות. הרכב שלו ממומן על ידו ולא על ידי העבודה למשל. והוצאות הדלק עצומות.

שאלנו מה המחשבות לעתיד? אני מתחיל ללמוד חשמלאי ראשי. אני לא יודע עם אקבל עבודות נוספות אבל זה היעד.

אני רוצה לחפש אמצעי השתכרות נוספים. למרות שאין לתמיר נסיעות חינוך ברכבת - הוא חש שעלה על המסלול.

אחלתי לתמיר - בהצלחה וסיפוק מהעבודה ומהמשפחה הנהדרת באותו כרטיס

החלטנו לראיין את תמיר שהפרטה מצאה אותו בתוך מהלך של שינוי אישי.

תמיר נולד בקיבוץ סער שעבר הפרטה בשנת 1993. לילך ותמיר מגיעים אז כנקלטים לנירים. נירים של אז היה קיבוץ שיתופי.

תמיר מספר ש"ידענו שזה יקח זמן אבל הבנו שכשהשינוי יגיע לנירים נהיה כבר חברים כמה שנים ועד אז יהיה לנו מספיק זמן להתארגן לקראת השינוי."

בעיני תמיר הפרטה גרמה לוויכוחים ומלחמות בין האנשים בסער.

תמיר מספר שאמנם לא היה בסער אבל היו חילופי מכתבים

קשים בין חברים. אמנם לא כמו בגשר הזיו הקיבוץ השכן לסער שבו היו גם איומים. אבל גם בסער הדברים לא עברו חלק.

אמא של תמיר היתה נגד השינוי ואבא היה בעד משום שהמשקל היה לטובת המפריטים.

בסער היו רכבים פרטיים עוד לפני השינוי.

כשהגיעו לנירים בשנת 1999 נירים היה קיבוץ מאד שיתופי והמערכת עבדה נכון. הרבה דברים שכבר לא היו בסער תפקדו כמו ארגון תרבות, הפסקת התורנויות היתה בסער עשור לפני שהגענו לנירים.

על נירים מספר תמיר:

כשהגענו לנירים עבדתי בקו-נועים עד 2003 ואז בקשו ממני לעבוד במטבח ועבדתי שם כעוזר אקונום לגבי שליכר. אז נתבקשתי לעבור להשקיה לנוי ולעזור בארגון המחשוב בענף. ב-2005 עברתי לנוי. בצוות היו יוחנן, ראובן גולן, רועי ויואב גולן. זאת היתה תקופה שזכורה לי כתקופה יפה. בנוי

שוחחה וכתבה - גליה קרמר

למה אורן

חיפשנו לנו איש/אשת השנה ומיד מצאנו. אורן בוכשטב שמושך בחוטים (בשרשרת) של כל מה שמריח התנדבות ומחייב עבודה שקטה, מסודרת והתמדה. להלן נימוקי המערכת

כל הפעילויות היא צוות טיולים. אורן עומד בראש הצוות שמארגן לנו טיולים מטיולים שונים. ובשנתיים האחרונות יזכרו בעיקר לטוב שני טיולי הקיבוץ הגדולים אחד לגושרים והשני לגליל המערבי. כל טיול שלשה מחזורים של אנשי נירים מאושרים.

חוץ מזה אורן הוא האיש של אסתר ואבא לשלשה שאחד חייל ובן של כרמלה והכל דורש זמן מחשבה והרבה הרבה אהבה אז אין כל ספק שעם רשימת פעילות כזאת אין לאורן מתחרה על התואר איש השנה.

מערכת יחדיו.

2016 חלפה עברה לה ואנחנו ניסינו לבחור את איש השנה שלנו. הכוונה היא לא לבחור בין אובמה לטרמפ ולא בין בוזי לביבי. חיפשנו מי כאן מאנשי נירים הוא איש השנה שלנו. האמת ניתנת להיאמר שלא היינו צריכים לחפש רבות רק העלנו את הרעיון ומיד הוא התבלט בפעילותו. ידו בכל ...

אורן בוכשטב ידידנו מוכתר בזאת כאיש השנה של נירים לשנת 2016.

ואם תשאלו על שום מה? נשיב לכם שהרשימה ארוכה ארוכה.

נתחיל ביוזמה מבית אורן שהיא הצלחה גדולה - ארוחה קהילתית. נכנסה לסדר השבוע של כולנו ומידי יום חמישי אנחנו כמובן מעליו מתייצבים בהנאה בחדר האוכל. זה ברור שיש צוותים שדואגים לסעודה, לתפריט להכנה ולחיסול. ומי עומד מאחורי כל אלו ודואג שיהיו צוותים שיהיה תפריט ושאיש לא ינגוס בתקציב. האיש שמאחורי הארוחה הקהילתית הוא אורן כמובן.

נמשיך בדאגה לבנינו הצעירים, שיפור זכויותיהם, דאגה לחדריהם, דאגה לעבודה, לשיחה להרגשה טובה. תמיכה בסטודנטים ובחברה הצעירה מי האיש העומד מאחורי כל זאת? אורן כמובן.

מי היה בצמ"ד ממש מההתחלה וממשיך לעמול קשה בכל נושא הקליטה. על סמינר הקליטה לנקלטים שמעתם, מפגשים עם הנקלטים החדשים שכל מפגש מאורגן על ידי קבוצה אחרת של חברי קיבוץ. ומי הרוח החיה מאחורי הסמינר, רץ בעקבות קבוצות החברים פועל ומפעיל, דואג לפרטים הקטנים אורן כמובן.

מי עמד מאחורי הש"ש וקבוצת עבודה מועדפת על מנת ליצור קבוצה שתעבה את החברה לבנינו השבים מהצבא. אורן כמובן הוא הרוח החיה.

עדיין לא הזכרנו כלל את התמיכה המקצועית בגינה הקהילתית ואת הגידול של אורן בגד"ש שאנחנו מאד אוהבים כל שנה לקחת בשקים אז בנוסף לכל הוא ה-איש של הבוטנים. אך אין ספק שגולת הכותרת של

הסדרי סיעוד בנירים

"ההסדר הטוב ביותר והתואם ביותר את הערבות ההדדית בקיבוץ"

ההסדר עומד גם ערכית וגם משפטית בכללים החלים על מערכת היחסים בין הקיבוץ לחבריו כך שאין סכנה לסכסוכים בין הקיבוץ לחבר יותר מאשר בכל הסדר אחר.

שאלתי: גובה התשלום החודשי לצעיר ומבוגר שווה בעוד שמחוץ לקיבוץ גובה הפרמיה לצעיר היה נמוך יותר האם זה ראוי?

אריק - זאת מהות הערבות ההדדית החברים הצעירים מקבלים שוויון בנכסי הקיבוץ וצריכים להיות

שותפים שווים בערבות ההדדית. שפרושה

- אני נותן מכיסי כדי שרמת החיים של החברים הסיעודיים תהיה הוגנת ובמקביל הערבות ההדדית מסייעת בחינוך ושרותים נוספים הנצרכים על ידי צעירים.

אריק - אני רוצה לציין שהסדרי הסיעוד הם פרי עבודה ארוכה וקשה של הצוות לביטחון סוציאלי עם אסתר ובסיוע מקצועי צמוד של אריה שטראוס - יועץ הפנסיה ושל גיל דגן היועץ המשפטי.

תודה לאריק שהבהיר את הנושא. תודה לצוות שפעל והביא את ההסדרים עד לקו הגמר.

ולכולנו שלא נזדקק אבל במידה וכן טוב לדעת שיש לנו ערבות הדדית ואנחנו מיישמים אותה במקומות הראויים.

שוחחה וכתבה - אירית.

כולנו רוצים לדחות את המחשבה על סיעוד עוד ועוד. כולנו מקווים כי לא נזדקק חס וחלילה. ובכל זאת זה עומד לפתחנו וכל אחד מאתנו יודע בליבו פנימה כי יתכן מאד ויזדקק לסיעוד בבוא היום.

בגלל החשיבות הגדולה של הנושא. ובגלל שרובנו לא משתוקקים לחשוב עליו וגם בגלל מורכבות הנושא הלכתי לשוחח עם **אריק** על הסדרי הסיעוד של נירים. כדי שנבין כולנו איך אנחנו דואגים לעתידנו במסגרת הערבות ההדדית של קיבוץ נירים.

שאלתי את אריק מדוע נירים הופכת עצמה לחברת ביטוח ולא פונה לחברות שעיסוקן בזה לבטח את חברי הקיבוץ.

אריק - זהו ההסדר הטוב ביותר והתואם ביותר את הערבות ההדדית בקיבוץ המתחדש. ובנוסף לכך בעלות שהיא בתנאים הקיימים בשוק הסיעודי כיום העלות הנמוכה ביותר. בהתחשב בדמוגרפיה של קיבוץ נירים. כך שאנחנו משיגים שתי מטרות גם עלות נמוכה יותר וגם ערבות הדדית גבוהה.

שאלתי את אריק האם אין חשש שהיחס של חבר לקיבוץ כחברת ביטוח לא יגרום עם הזמן לתביעות משפטיות וסכסוכים בין הקיבוץ לחבריו.

אריק - הסדרי הסיעוד הן הסכם בין הקיבוץ לחבריו. בצורה דומה עומדים הסדרי הפנסיה וההסדרים הקובעים את הטיפול בבעלי צרכים מיוחדים.

ליקויים בענפי השרות / אלישבע גלילי

נוצר מצב שאין כביש גישה או משטח בטון ישר למשאיות הספקים, לאשפה ולחומרי המחזור בגישה לכל בו. נוסף לכך אין שם ירידה נוחה לכביש.

הכולבו לא יעבור מקום עוד זמן רב ויש להניח שמחסני המחזור עוד יישארו שם. לכן יש לדעתי צורך לשנות את המצב, לסדר גישה נוחה לכניסה ויציאת המשאיות. דיברתי על כך עם אריק ואין תשובה ברורה.

גם בעמדות האשפה שליד הכביש העוקף אין ירידה טובה לכביש עבור המכלים.

בתשתיות של השכונות החדשות יצקו מדרכות אבל הן צרות מדי עבור שתי קולנועיות שתסענה זו מול זו. אפילו שתי עגלות ילדים לא תוכלנה לעבור ביחד.

התשתיות נגמרו כבר אז למה לוקח כל כך הרבה זמן לחתום על חוזה עם קבלן הבניה? בתקווה שהשרות ישתפר

כאשר מתפוצץ צינור מים מתקנים, אבל, לא מיישרים את האדמה. כשפונים לענף הגינון מקבלים תשובה שאין להם טרקטור. הם שולחים אותך לענף הבניין או למנהל קהילה. כלומר מטרטרים את הפונה למתן שרות.

במקרה מסוים של פיצוץ צינור פתחו אבני שביל וחיכו כחודש להחזרת האבנים. העבודה נעשתה ברשלנות ונשארו חורים בין המרצפות. גם הדרך ששקעה לא יושרה על ידי מילוי אדמה.

אריק מסר לי בכתב שזה יתוקן. אולי זה מחכה עד להחלפת כל הצנרת הישנה באזור.

בפינת הדשא שלי ליד המדרכה נסעו קלאבקים שמיהרו ולא עלו מהכביש ישר למדרכה ויצרו בור. בכל פעם שיוורד גשם או משקים בקיץ נוצרת שלולית. התשובה גם במקרה זה: שולחים אותי ממרים למיקי או לאריק. נוהל זה לא מוצא חן בעיני ומכביד עלי!

סללו כביש משער לשער והזיזו אותו שמאלה מהכלבו.

גם בגיל 91: ממשיך לסייע לניצולי השואה

חיים שילה מנירים זכה לאות הוקרה בעקבות פועלו רב-השנים. "אני מהמתנדבים הראשונים שעדיין ממשיך" ארנון לפיד פורסם: 02.01.17

להמשיך ללמוד באוניברסיטה, ביקשו אותי להנהגה הארצית, אז קיבלתי את הדין בלי מרירות"....
לפני עשר שנים נענה לקריאתה של אביבה זילברמן, מנהלת אביב לניצולי השואה - "אישה נהדרת, מסורה ונמרצת" - לתנועה הקיבוצית, לגייס מתוכה מתנדבים לעמותה. "באתי למפגש, ונדלקתי. אני מהמתנדבים הראשונים שעדיין ממשיך. לא מעט בהשפעת אבא שלי, שבסוף ימיו עזר לניצולים במיציאת זכויותיהם מול הרשויות בגרמניה. הוא עסק בצד הרפואי, וחוות הדעת שלו היו מקצועיות ויסודיות כל כך, שבתי המשפט בגרמניה התכופפו לפניו".

הוא פעיל העמותה היחיד באזורו, המועצה האזורית אשכול, שם מתגוררים כמאתיים ניצולי השואה. הוא פוגש אותם בנווה אשכול, מועדון הקשישים במועצה, ומלווה אותם במילוי הטפסים הנדרשים. "ויש גם חבר מביא חבר: אנשים ממקומות רחוקים פונים אליי, ואני מנחה אותם בטלפון, מול המחשב, איך להוציא ולמלא את הטפסים הדרושים. זה הרבה עבודה, ואני ממשיך ככל יכולתי".

משפחתך נפגעה בשואה?
"שני הסבים ושתי הסבתות נרצחו. בן דוד שהיה מוזיקאי ומנצח מקהלות, נלקח על סף סיום המלחמה לטרזיינשטט, אבל שוחרר וחזר ללייפציג. יש שם אפילו כיכר קטנה על שמו".

ארבעה ילדים, 14 נכדים ושלושה נינים יש לסולו ולגילה אשתו, ואף אחד מהם אינו בקיבוץ. זה מעציב אותך?
"בזמנו זה כאב, אבל התרגלנו. העיקר שכמעט כולם - חוץ מאחד - חיים בארץ, והקשרים מצוינים. אנחנו משפחה טובה".

ביקור בלייפציג שבגרמניה, עיר רבת-יופי, מחדד ומעצים את ההשתאות על גודל הוויתור שעשו יוצאייה כשנאלצו להימלט ממנה ולעלות לפלשתינה-ארץ ישראל, לבנות ולהיבנות בה. **חיים שילה (91)**, «סולו» (קיצור של סולובייצ'יק) כפי כול, חבר קיבוץ נירים, הוא מאלה.

לאחרונה הוזמן למשכן הכנסת עם עוד תשעה אנשים יקרים ונעטר באעיטור האור - אות הוקרה לפעילים בעשייה לטובת ניצולי השואה מטעם הקרן לרווחת ניצולי השואה בישראל, שהיו"ר שלה בהתנדבות היא השרה לשעבר לימור לבנת. בעשור האחרון מתנדב סולו בעמותת «אביב לניצולי השואה»....

בסוף 36 עלה עם משפחתו, והמשפחה התיישבה בתל אביב. אביו הרופא התקשה למצוא משרה הולמת, ולפיכך נאלץ להסתפק בהגשת עזרה ראשונה על חוף הים, "והציל הרבה אנשים". סולו, כמתבקש, למד בבתי הספר הנכונים: תל נורדאו, גימנסיה בלפור, עשה בגרות, וכמו כל צעיר וטוב היה חבר השומר הצעיר, גדוד «ניר».

את ההכשרה וההתארגנות טרם העלייה על הקרקע בנגב עבר הגדוד בראשון לציון, שם רכש סולו ניסיון שלא יסולא בפז בסבלות. "לאבא של אחד החברים הייתה תחנת קמח ברחוב המסגר בתל אביב, והוא היה מוכן לתת לנו עבודה. כל יום נסענו לשם, ועבדנו בסבלות. אז לא היה מושג כזה תפזורת. הכול היה בשקים, אז במשך שעות היינו סוחבים שקים די כבדים".

בן של רופא, בוגר בתי ספר טובים, עם תעודת בגרות - סבל? "כן. ככה זה היה אז. בנעורינו הלכנו לאן שאמרו לנו - לנגב, לגליל - ועשינו מה שנדרש. מאוחר יותר, בקיבוץ, כשרציתי

נירים אדים אבבה - נירים

משפחת קפלון דור ההמשך, אורי ציון וילי

אורי קפלון בנם של יהודה ואורנה קפלון, בן 41, "נולדתי בנירים וחייתי כאן את מרבית חיי (למעט תקופת שירות צבאי, לימודי תואר ועבודות בחו"ל בין 2003 ל 2012). כילד בקיבוץ שיתופי של השומר הצעיר גדלתי והתחנכתי בלינה משותפת בבית ילדים מבית התינוקות דרך הפעטונים וגני הילדים (הייתי גם בגן דרור וגם בגן שיבולים בתקופה שהיו 2 גני ילדים בנירים), גם בתיכון עד כיתה ח' או ט' חלקנו חדרים עם שותפים ורק יותר מאוחר קיבלנו חדר לבד, למדתי עד כיתה ו' כולל בנירים ורק בכיתה ז' התחלתי עם חברי לקבוצה ללמוד בתיכון האזורי מעלה הבשור, עד לסיום כיתה י"ב כולל בגרות מלאה במגמה ביולוגית. בסיום תיכון עבדתי קצת פחות מחצי שנה בגד"ש בנירים לפני גיוסי לצה"ל בנובמבר 1994. לאחר הצבא עבדתי קצת בנירים

באדים אבבה אתיפיה".
ציון קפלון דגנה בת 34 "נולדתי באדים אבבה אתיפיה למשפחה גדולה, (יש לי 5 אחיות). למדתי מגיל 4 עד סוף תיכון בבית ספר דתי קתולי (רק לבנות). אחרי תיכון למדתי שנתיים במכללה ניהול משרד וישר אחר כך התחלתי לעבוד כמזכירה במשרד מקומי. ב 2005 התחלתי לעבוד בסניף של "עז-רום אתיפיה" באדים אבבה בתפקיד של אחראית יבוא וייצוא ושם גם הכרתי את אורי בעלי לעתיד. באותה תקופה גם התחלתי את לימודי התואר הראשון בספרות ולשון אפריקאים ובין לאומיים".
2007, התחתנו באדים אבבה בחתונה אזרחית.
אורי: "ב 2009 החלטנו לעבור למקסיקו עקב הסתככות הזויה עם משרד הפנים והבירוקרטיה הישראלית.

בהתחלה חיינו ועבדנו בהתקנת 2 פרויקטי דוגמה בפנמה, ובהמשך בעבודה בחווה יחסית גדולה של גידול פלפל לשיווק לארה"ב בבעלות ישראלית אמריקאית, כאחד המנהלים הבכירים.

ביולי 2011 חזרנו לארץ ומספטמבר 2012 אנחנו בנירים כאשר אני עובד (במועד כתיבת שורות אלו) ב"משתלת שורשים" בתחילה כמנהל ייצור ובהמשך כמנהל תפעול בעין הבשור ומבטחים וציון עובדת במערכת החינוך בנירים.

בדצמבר 2014 נולדה לנו לילי אשר מתחנכת כיום בגנו "פשוט"

מפברואר 2017 אני אתחיל לעבוד בגד"ש נירים בתפקיד מנהל התפעול.

למה נירים?

ציון: אורי הוא מכאן, הוריו בנירים ואחותו ומשפחתה גרים במגן כאן ליד, ובאמת רוב חיי היה כאן או קשור בדרך כלשהי לאנשים ולמקום, וברוב מוחלט מזמן זה היה לו כאן טוב, כולל ב 5 השנים האחרונות מחזרתנו ממקסיקו. בתחילת הדרך בנירים, כתושבת, היה לי קצת קשה להסתגל למקום ולהתחבר לרעיון של קיבוץ. לאט לאט הכרתי יותר אנשים, התחלתי להכיר טוב יותר את האזור ולמצוא יתרונות וכיוונים חיוביים לחיים כאן (בין השאר גידול ילדים במערכת כפרית), עכשיו וככל שלילי גדלה ופורחת אנחנו לא יכולים לדמיין לגדל אותה במקום אחר.

וטסתי לשנה וחצי של טיול ועבודה בשלב מסוים בדרום אמריקה וארה"ב. כבר במהלך הטיול הבנתי דרך עבודות שבצעתי וההצעות שקיבלתי מצד אחד את הפוטנציאל הגלום בעבודה ברחבי העולם ומצד שני את החוסר שיש לי בהשכלה גבוהה. חזרתי לישראל והתחלתי לימודים לתואר ראשון בניהול באוניברסיטת בן גוריון בנגב.

מיד עם סיום התואר בער בי הרצון להשתלב בעבודה בחברה בינלאומית שמבצעת עבודות לתקופות מסויימות בחו"ל, החברה שהגיבה הכי מהר לפנייתי הייתה "עז-רום מפעלי מתכת בע"מ" ושם עבדתי קצת יותר משנתיים כמנהל פרויקטים בפרויקטי הקמת חממות ותשתיות ברחבי העולם. בתקופה זאת בשנת 2005 הכרתי את ציון, אשתי,

תמיד רציתי שילדי יגדלו בקיבוץ

אנחנו משפחת ליברמן- מרקוס מאיה ואריאל

מאוד מאמינה בהם

אריאל בן שנה 50 חודשים, מתחנך בשלדג ונהנה מאוד J

לאחר שהחלטנו לעבור לקיבוץ באזור הנגב המערבי פנינו לתנועת אור וכך הגענו לנירים
ביקרנו בקיבוץ במסגרת כנסי קליטה שהתקיימו ולאחר שיחה עם אלמוג ואירית החלטנו להגיע כתושבים לקיבוץ ביולי האחרון
לאחר מספר חודשים החלטנו כי אנו נכנסים לתהליך הקליטה"

מרקוס "נולדתי וגדלתי בארגנטינה עד גיל 12 ואז משפחתי

עלתה לארץ והשתקענו בבאר שבע בצבא שירתי בחיל האויר כמפקד קורס ובמקביל למדתי הנדסת מכונות תעופה
לאחר השירות החלתי לעבוד בחברת הוט- בתחילה כנציג ומהר מאוד התקדמתי למדריך, למנהל צוות ומנהל מחלקת מדידה ובקרה

אז פגשתי את מאיה ולאחר תקופה החלטנו להתחתן כיום אני מנהל סניף של חברת קל אוטו בבאר שבע מתופף, אוהד כדורגל שרוף בסדר הבא: נבחרת ארגנטינה, הפועל באר שבע ובוקה גוניורס"

מאיה "נולדתי וגדלתי בקיבוץ קרית ענבים

בצבא שירתי בחיל הים ולאחר השחרור עבדתי בקיבוץ כמדריכה בחינוך הבלתי פורמלי.

לאחר מכן החלתי לעבוד באינטל כטכנאית ומזה כ 11 שנים אני עובדת בקבוצת הוט בתפקידי הנוכחי אני מנהלת תחום הדיגיטל והמדיה החברתית של הוט מובייל תמיד רצינתי שילדי יגדלו בקיבוץ ויתחנכו על הערכים שאני

ארוע תרבות - קודם כל של הקיבוץ

עם: ענבל דובדבני, רותם איסר וליכך אבנ"צ

עם פחית משקה ביד, במזג אויר אביבי, קל מאוד להסתובב בין הדוכנים ולהרגיש שכל זה נחת מהשמיים, או הגיע בהזמנה מקבלן אירועים. אבל "נירים יוצרים" הוא יריד שלא רק עובדים בשבילו חודשים קודם - יש לו גם היסטוריה שבלעדיה ספק אם היינו מגיעים לאירוע הגדול והמתוקתק שעבר עלינו. ומה למדנו? שהעקשנות וההתמדה משתלמות, שחשוב ללמוד מהעבר וליישם לקחים וגם... כפיים כשזה מצליח.

המסקנה היתה שצריך לקיים ארוע במקום מרכזי אחד. בשנה שעברה הוחלט על יריד מרכזי בדשא חד"א. הפעם הנהלת הקהילה נרתמה ונתנה תקציב להרמת הארוע. הגיעו אלפי אנשים והאווירה היתה נהדרת, כך גם השנה.

מה זה אומר לארגן יריד?

פונים להנהלת קהילה לקבלת אישור ותקצוב. שלושה חודשים לפני היריד צריך לפנות עם הצעה מגובשת ומסודרת ל'עמותת התיירות שקמה בשור' שמארגנת את הפסטיבל.

מתחילים בפרסום בדף חטף לגיוס דוכנים. קובעים תאריך לארוע - בודקים עם העמותה איזה תאריך יביא הכי הרבה קהל (התחשבות בפריחה, בארועים נוספים בפסטיבל בקיבוץ ועוד...), אוספים תמונות של המוצרים שיימכרו ביריד ושל הירידים הקודמים. עובדים עם הגרפיקאית על מודעות פרסום שונות - למדיה ולדרכים. מחפשים מופע מרכזי שיתאים לאופי הארוע. זה נשמע פשוט אך מדובר בעשרות טלפונים להשגת מחיר הוגן ומופע מהמם. כך גם עם שאר

במסגרת פסטיבל דרום אדום שנחגג בכל שנה בחודש פברואר כבר כ-12 שנים לכבוד הכלניות, נערך בקיבוץ נירים כבר השנה השלישית מדרחוב «נירים יוצרים». אחרי שנים של השתתפות בירידים במקומות שונים החלטנו לארגן יריד בבית.

קצת היסטוריה...

הכל התחיל לפני חמש שנים בשנה הראשונה שפנינו להנהלת הקהילה נענו בשלילה ועזבנו את זה.

בשנה השנייה ניסינו שוב ללא הצלחה.

בשנה השלישית (אחרי הצלחת יריד מרפסות פתוחות לראש השנה שאורגן על ידי יערה ג.) כשהתקרב דרום אדום ראינו שיש מקום לקיום יריד במסגרת הפסטיבל. הפעם הנהלת הקהילה תמכה ויחד עם יערה ארגנו את יריד מרפסות פתוחות (קבלנו את ברכת הקיבוץ ללא תקצוב).

היריד היה מוצלח מאוד אך ראינו שהיה קשה להכין מפת התמצאות בקיבוץ. המבקרים הגיעו רק לחלק מהמרפסות.

בשנה שעברה השרותים בחד"א הישן לא הספיקו ולכן השנה הובאו שרותים כימיים. ראינו שהמבקרים נהנו מאוד מהשטחים הציבוריים ולכן השנה דאגנו לפחים במגרשי המשחקים והכדורגל. למרות שכמות האוכל השנה גדלה עדיין בשעה שלוש לא נשאר כמעט כלום.

כל הדוכנים מכרו יפה. חשוב לציין שכל מכירה של חבר קיבוץ נכנסת לתמורות כך שהקהילה מקבלת חזרה חלק מההשקעה.

אחרי שהשתתפנו בעשרות ירידים ברחבי הארץ ראינו שבירידים שהקפידו על ייחודיות הדוכנים הביאו למקסום רווחים לכל דוכן ודוכן, למגוון רב יותר של מוצרים ותחושת סיפוק רבה יותר מצד המבקרים (כשיש יותר מדוכן אחד מאותו הסוג אנשים ממשיכים הלאה ולא קונים). לכן, החלטנו שבנירים יוצרים לא נאפשר כפילות דוכנים באוכל ובמוצרים פרט לשתייה קלה סגורה. בסיום הארוע אנו משוכנעות שזו היתה החלטה נכונה.

לסיכום

נירים יוצרים הוא ארוע ייחודי בפסטיבל. זה הקיבוץ היחיד שמפיק ומארח ארוע כזה. לכל הדוכנים יש זיקה לנירים (השנה הוספנו שני דוכנים של חברים של תושבים). אנו משקיעות עבודה רבה והרבה שעות בהפקת הארוע, עושות זאת בהתנדבות ובאהבה רבה, ומרגישות גאווה וסיפוק רב במותג "נירים יוצרים".

תודות - לכל מי שנתן יד להצלחת הארוע ולכלכם שבאתם והנהנתם איתנו

הספקים החיצוניים. פרסום פרסום פרסום - לוחצים על העמותה שתקדם את הארוע, מחפשים קשרים בתקשורת (עולים לשידור ברדיו ושולחים כתבות לעיתונים), מייצרים עשרות פוסטים בפייסבוק ובעיקר מדברים בלי סוף עם כל מי שפוגשים. בנוסף צריך לבדוק מה כל דוכן צריך - חשמל, שולחנות, כסאות וכו. משרטטים מפה של ארוע וממקמים את הדוכנים לפי הצרכים תוך התחשבות בחיבור לחשמל, תאום מול גילי על שולחנות וכסאות, עבודה עם מתי ודני על חיבורי החשמל ואישורי בטיחות, תאום כל הנושא הכספי עם הנהלת החשבונות, תאום עם מיקס על הפחים ופינויים, מציאת צוות תפעול לארוע שאחראי על הנקיון במהלך וסיום הארוע ובעיקר דאגה לכל הפרטים הקטנים בכדי שהארוע יהיה מושלם.

מאיפה הכסף?

הנהלת קהילה מממנת את ההגברה, החשמל, השרותים והגרפיקה (יש דברים שרכשנו בשנה שעברה והשתמשנו בהם השנה לדוגמה מפות שולחן, שילוט דרכים ועוד) עמותת התיירות עוזרת במימון המופע. השנה המופע מומן על ידי ועדת תרבות והעמותה.

כל דוכן ביריד משלם דמי השתתפות. כסף זה משולם לצוות התפעול (בשנה שעברה מטי שאמי ושחף מלמד. השנה סיון ויפעת)

הקיבוץ תורם את גידוליו לטובת דוכן הנעורים, הכסף הולך לטובת פעילות לנעורים (השנה הנעורים אספו את היבול שמכרו ביריד).

מה למדנו?

למדנו שזה ארוע תרבות - קודם כל של הקיבוץ, ואחר כך של שאר המדינה. רבים לוקחים חלק בארוע ונהנים מהיום הזה. שארוע מרכזי עדיף על מרפסות פתוחות - פחות בלגן בתוך הקיבוץ וכמות המבקרים שולשה אם לא למעלה מזה.

גם נפגשנו לסיים ולסכם את שנת ה70 וראינו את הסרט הנפלא של המופלא ברכה לסיום שנת

ה-70 15.12.16

**עץ נטעתי
לחן עממי
מילים: אהרון זאב**

תראו רבותיי עבר כבר היום
שנת ה-70 נגוזה וחלפה כחלום.
חוויותיה ורשמיה ייכתבו בספר דברי נירים
ולנו לא נותר אלא לדפדף בו ולהרגיש מאושרים,
לומר מילות תודה וברכה
לכל אותם שעסקו במלאכה.
למי שחלם ויזם
למי שהפיק ונרתם.
למי שחיפש ומצא
למי שידע להשיא עצה.
למי שחשב, למי שכתב
למי שדרבן, למי שפרגן.
למי שהתלהב, למי ששם לב.
למי שתכנן, למי שהתעניין
למי שהתאמץ, למי שמכעס התפוצץ.
למי שצילם ויצר, למי שלרגע לא עצר.
למי שליהק, למי ששיחק.
למי ששר והרגיש לרגע שהוא זמר.
למי שרקד ופיזז, למי שהחליט להעז.
למי שהתלוצץ, למי שהתרוצץ.
למי שהתווכח, למי שבא להתארח.
למי שליווה, למי שקיווה
למי שחשש שלא יצליח, למי שידע רק להבטיח.
למי שלא חדל לפעול, למי שנשא בעול.
לכם שדאגתם ששנה זו תהייה מלאה בתוכן ובמשמעות
כזו שתקיף את כל תחומי החיים והתרבות.
נברך על המוגמר
ונישא עיניים בתקווה למחר.

עץ נטעתי
בחג האילן.
עץ נטעתי
בגני הקטן.

ולאדמת גני
אמרת כי:
אני ואת
קשורים לעד
בנטע הרך, בנטע הרך
יגדל ויצמח!

עץ נטעתי בחג האילן. עץ נטעתי בגני הקטן.

אי פעם אי אז בקיבוץ הישן, כל אחד נטע ושתל ליד ביתו
עץ או שניים ולפעמיים יותר, לפי רצונו, אהבת לבו ותאוות
בטנו. לפעמים תוך התנגשות עם רשויות תכנון הגן והנוף
במקומותינו. חלף עבר הזמן, הדייר עבר דירה [אם לגדולה
ומרווחת יותר או למשכן קבע בצל הפלפלוני ליד החורבים],
באו דיירים אחרים, הגיעו זמנים חדשים, מים במשורה לפי
רצון המשפחה. התוצאה עץ נבול, גן נעול. נכון שקשה להוריד
עץ גדול בשנים, אבל אם המצב שהעצים הולכים ומתייבשים
ואולי מתביישים, כדאי לחשוב על כריתה מסודרת במקום
לקבל עץ פגוע וחולה הנתקף במזיקים ולא מוסיף נוי לסביבה.
**ולאדמת גני אמרת כי: אני ואת קשורים לעד בנטע הרך,
בנטע הרך יגדל ויצמח!**

האם בנות ובני הקיבוץ קשורים לעד למקום? יש מי שכן, יש
מי שלא, בניגוד לנטע הרך, אנשים הם חופשיים לנוע ולוד,
פעם פה, פעם שם, עוד פעם פה. האם לתמיד? מי שבחר
לחיות כחבר מלא חובות וזכויות ובונה את ביתו בקהילה
כנראה שכן לתקופה לא קצרה. לעומת זאת מי שלא רוצה את
המעבר לזכויות וחובות הנהוגות במקום, בקרוב או במאוחר
ימצא את מקום הקבע שלו במקום אחר. להערכתך ב 3 שנים
הקרובות תהיה מצוקת דירות לנקלטים שרוצים לבנות כאן
את ביתם, עד שתסתיים בניית הבתים [שעוד לא התחילו],
שיפוץ הדירות המבונות של גל הקליטה הראשון, יחסרו דירות
לקליטה נוספת או לתושבות ארוכת ימים כפי שהיה עד היום.
איך עוברים תקופה זאת בלי זעזוע וחילופי אוכלוסייה יותר
מהנדרש? זו שאלה מורכבת ומסובכת שמונחת לפתחה של
וועדת קליטה ושל צמ"ד בכלל. כנראה שסבלנות, סובלנות
והידברות הן חלק מהתשובה.

נאוה עציון

משפחה, הולידה שני בנים ובת, ארנון, נצר והגר. היא נישאה במושב גם לאחר שנפרדה מבעלה וניהלה את הרפת שלה עד סוף ימיה. בחג הקיבוץ ה-69 ביקרה בנירים בפעם האחרונה יחד עם חברי גרעין 'תדהר'.

תודה לצלם דוד עינב (דדה) מבית אלפא על התמונה ועל השלמת פרטי מידע ארנון אבני

שלומית כהנא שושני הבת הראשונה של קיבוץ נירים

ביום שישי 17.2.2017 נפטרה בגבעת יואב שברמת הגולן **שלומית כהנא שושני**. שלומית הייתה הבת הראשונה של קיבוץ נירים. היא נולדה להדסה (ברגמן) תירוש שהיתה לימים ראשת המועצה האזורית הראשונה - שנקראה אז מועצה אזורית מעון. אביה שאותו לא זכתה להכיר הוא שלמה כהנא ועל שמו נקראה.

שלמה שהתעתד לעלות ארצה והדסה שליחת השומר הצעיר והקיבוץ הארצי נפגשו באירופה ב'פסטיבל נוער הדמוקרטי' בפראג ורומן סוער התלקח ביניהם. הם ניפרדו בתקווה להיפגש בישראל. שלמה שהגיע לישראל בה' באייר ההיסטורי, באניה טטי, נשלח מיד לקרב על לטרון שבו מצא את מותו. לימים הפך עם סיפורו הטראגי לגיבור ספרו של רם אורן "לטרון". כאשר הדסה נפרדה משלמה כבר הייתה בהיריון ושלומית נולדה בנירים - בת ראשונה. כעבור מספר שנים עזבו האם ובתה את הקיבוץ ושלומית חזרה לנירים יחד עם גרעין 'תדהר'. אך בסופו של דבר עזבה את הקיבוץ, נישאה ועברה למושב גבעת יואב. הקימה

דב אגמון (דובון)

שלום ושומריה. תפקידו האחרון היה כמזכיר ועדת הנגב. דובון היה פעיל בתחום התרבות וחגי הקיבוץ. פעל מתוך מעורבות עמוקה והביע את דעתו העקרונית בכל מישור בחיי הקיבוץ.

דובון הקדיש את זמנו הפנוי לספרים: משנה, גמרא, ופרקי תלמוד, ספרות יפה והיסטוריה צבאית - כול אלה מלאו את עולמו הרוחני. על אף הפסקת לימודיו בגיל צעיר השכלתו, הבלתי פורמלית הייתה רחבה וסקרנותו בלתי - נלאית. דובון היה אבא וסבא מסור. תמיד שאף לשתף את כל בני המשפחה בחוויות ובהנאות הנעורים, שהוא עצמו חווה - בטוילים, באהבת הטבע ובהרפתקאות. בנותיו ונכדיו זכו להילוות אליו וליהנות עמו בזריעה ובקציר.

הוריו של דובון, הציונים-סוציאליסטים, קראו לו על שם בר בורוכוב. דובון לא בייש את האיש, אשר על שמו נקרא. אורח חייו היה מופת של חיי עבודה, שעיקרה עמדה בלתי מתפשרת ואמונה איתנה שכול עבודה מכבדת את בעליה. ייחודיותו של דובון נובעת מאישיותו, מאורח חייו.

מהתבטאויותיו, ומרגש אנושי חם ועמוק, שאין לו גבולות. "יהי כל אחד טוב על חשבוננו הוא ולא על חשבון זולתו", כך אמר וכך היה כתוב על דלתו וניכר במעשיו.

דובון נפטר ב-21.1.1992 ונטמן באדמת קבוץ נירים. בן 67 היה במוותו. יהא זכרו ברוך.

נמרוד חפץ

נולד ב-22.1.1925, בראדום שבפולין, להוריו, שלום ומינה סטרבצינסקי. ב-1934, בהיותו בגיל 9, עלתה המשפחה ארצה וקבעה את מושבה בחיפה.

בית חם, לימודים בבית החינוך לילדי עובדים, נופי הכרמל וחברות בתנועת "השומר הצעיר" מעניקים לדובון ילדות נהדרת, וסימנה לאורך כל שנות חייו שורשיות ארצישראלית ואהבת טבע הארץ ונופיה. המצב הכלכלי בבית היה קשה ודובון נאלץ לצאת לעבודה בדאר כשהיה בשישית של תיכון. ב-1942 התגייס לפלמ"ח ועשה את המסלול של ותיקי נירים בפלוגת הפלמ"ח בקבוצים השונים. מאז אמצע שנות ה-40 היה ממייסדי קיבוץ נירים. אחרי ה-15 במאי 1948, כשהיה מא"ז בדנגור שלאחר ההתקפה, גויס למטה הנגב בתפקידי אפסנאות ואספקה.

דובון הקים את משפחתו בנירים, נישא לשושנה, ונולדו להם שתי הבנות יעל (1950) ונירית (1954).

ב-1959 נסע דובון עם המשפחה לאוסטרליה כבעלה של שליחה. מיד עם בואם נרתם דובון לעבודה כאחראי לחוות ההכשרה, לפעילות הצופית בתנועת השוה"צ, וכנציגה בפדרציה הציונית. אך מעל הכול ראה את עצמו אחראי לקיום בית חם לשושנה ולבנות. דובון מילא תפקידים רבים בקיבוץ נירים ומחוצה לו, ועיקרם בתחום השדה החקלאי: ישיבה על הטרקטור והקומביין שעות ארוכות, ריכוז ענפים חקלאיים, ריכוז משק נירים וגזבר. מזכ"ל ארגון עובדי הפלחה, מדריך משקי בהקמת קבוצים צעירים: כרם-

**יצרנו,
ועוד איך יצרנו...
נירים יוצרים פעם שנייה ולא
פחות מצלחת**

